

C-231/21. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. április 12.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Verwaltungsgerichtshof (Ausztria)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. március 25.

Felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél:

IA

Alperes hatóság:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Az alapeljárás tárgya:

A 604/2013/EU rendelet 29. cikke szerinti átadási határidő lejáratára, illetve meghosszabbítására abban az esetben, ha az érintett személy valamely pszichés megbetegedés miatt akarata ellenére vagy beleegyezése nélkül kórház pszichiátriai részlegén tartózkodik

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az uniós jog, különösen a 604/2013/EU rendelet értelmezése, EUMSZ 267. cikk

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (átdolgozás) (HL 2013. L 180, 31. o.;

helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.) 29. cikke (2) bekezdésének második mondata szerinti szabadságvesztésbe bele kell-e érteni az érintett személy bíróság által jogszerűnek nyilvánított, valamely kórház pszichiátriai részlegén az akarata ellenére, vagy beleegyezése nélkül (a jelen ügyben a pszichés megbetegedéséből adódóan önmagát és másokat fenyegető veszély miatt) történő elhelyezését is?

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén:

- a) A fent hivatkozott rendelet 29. cikke (2) bekezdésének első mondatában előírt határidő a megkereső tagállam által alkalmazott szabadságvesztés esetén minden esetben meghosszabbítható-e – az érintett személyre kötelező módon – egy évre?
- b) Ha nem, akkor milyen időtartammal történő meghosszabbítás megengedett, például
  - aa) a szabadságvesztés tényleges időtartamával, vagy
  - bb) azzal az időtartammal, ameddig a szabadságvesztés a 2014. január 30-i 118/2014/EU bizottsági végrehajtási rendelettel (HL 2014. L 39., 1. o.) módosított, a 343/2003/EK rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i 1560/2003/EK bizottsági rendelet (HL 2003. L 222., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 200. o.; helyesbítés: HL 2006. L 215., 48. o.) 9. cikkének (2) bekezdése alapján a felelős tagállammal közlendő értesítés időpontjában előreláthatólag összesen tartani fog, esetleg mindig hozzászámítva ezekhez az átadás újbóli megszervezéséhez szükséges, arányos időtartamot?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

Egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (átdolgozás) (HL 2013. L 180., 31. o.; helyesbítés: HL 2018. L 33., 6. o.; a továbbiakban: „Dublin III” rendelet), különösen a 29. cikk (2) bekezdése

A 2014. január 30-i 118/2014/EU bizottsági végrehajtási rendelettel (HL 2014. L 39., 1. o.) módosított, a 343/2003/EK rendelet részletes alkalmazási szabályainak megállapításáról szóló, 2003. szeptember 2-i 1560/2003/EK bizottsági rendelet (HL 2003. L 222., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás

19. fejezet, 6. kötet, 200. o.; helyesbítés: HL 2006. L 215., 48. o.), különösen a 9. cikk

Az Európai Unió Alapjogi Chartája, különösen 6., 52. és 53. cikk

A hivatkozott nemzetközi jogi rendelkezések

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.; a továbbiakban: EJEE), különösen annak 5. cikke (1) bekezdésének e) pontja.

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

A 2005. évi Asylgesetz (a menedéjogról szóló 2005. évi törvény, AsylG2005) és különösen annak 5. §-a:

„Másik állam joghatósága

5. § (1) A 4. vagy 4a. § alapján el nem intézett, nemzetközi védelem iránti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, ha szerződés vagy a dublini rendelet alapján másik állam felelős a menedékjog iránti kérelem vagy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért. Az elfogadhatatlanságot megállapító határozatban azt is meg kell állapítani, hogy melyik állam a felelős. A kérelem elfogadhatatlanság miatt nem utasítható el, ha a BFA-VG [Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl Verfahrensgesetz – az idegenrendészeti és menekültügyi szövetségi hivatal eljárásáról szóló törvény] 9. §-ának (2) bekezdése szerinti vizsgálat keretében megállapítást nyer, hogy az elutasításhoz kapcsolódóan elrendelt kitoloncolás az EJEE 8. cikkének megsértését eredményezné.

(2) Az (1) bekezdésnek megfelelően kell eljárni akkor is, ha egy másik állam szerződés vagy a dublini rendelet alapján hatáskörrel rendelkezik annak megvizsgálására, hogy melyik állam felelős a menedékjog iránti kérelem vagy a nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért.”

A 2005. évi Fremdenpolizeigesetz (idegenrendészeti törvény, FPG), 46. és 61. §-a

Az Unterbringungsgesetz (az elhelyezésről szóló törvény – UbG) 3., 8. §-a, 10. §-ának (1) bekezdése, 11., 17., 18. §-a, 20. §-ának (1) bekezdése, 26. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint 30. §-ának (1) bekezdése

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél, aki marokkói állampolgár, Líbiából érkezve 2016 októberében beutazott Olaszországba, ahol 2016. október 27-én azonosították. Ezt követően Ausztriába utazott, és 2017. február 20-án nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be. Ennek nyomán a „Dublin III” rendelet szerinti konzultációs eljárás indult, és 2017. március 1-jén a hivatkozott rendelet

13. cikkének (1) bekezdése alapján átvétel iránti megkeresést intéztek az olasz hatóságokhoz. Erre a megkeresésre nem érkezett válasz. Ennek következtében 2017. május 30-án közölték az olasz hatóságokkal, hogy ez a „Dublin III” rendelet 22. cikkének (7) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél átvételébe való beleegyezésnek minősül, és az átadási határidő 2017. május 2-án megkezdődött.
- 2 Ezt követően a Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (idegenrendészeti és menekültügyi hivatal, BFA, Ausztria) 2017. augusztus 12-i határozatával az AsylG2005 5. §-ának (1) bekezdése alapján elutasította a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet. A BFA megállapította, hogy a „Dublin III” rendelet 13. cikkének a 22. cikk (7) bekezdésével összefüggésben értelmezett (1) bekezdése alapján Olaszország felelős a kérelem megvizsgálásáért, az FPG 61. §-a (1) bekezdésének 1. pontja alapján elrendelte a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél (Olaszországba történő) kitoloncolását, és megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél Olaszországba történő kitoloncolása az FPG 61. §-ának (2) bekezdése alapján megengedett.
  - 3 A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél 2017. október 23-ára már megszervezett, Olaszországba történő átadása megghiúsult, mert az említett személy ekkor egy bécsi kórház pszichiátriai részlegén volt elhelyezve, amellyel összefüggésben az elhelyezésről szóló törvény (UbG) alapján történő elhelyezését egy bécsi Bezirksgericht (kerületi bíróság, Ausztria) először a 2017. október 6-i határozatával előzetesen, majd a 2017. október 17-i határozatával 2017. november 17-ig terjedő időszakra engedélyezte. Ezután 2017. október 25-én az olasz hatóságokat arról tájékoztatták, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél fogvatartása miatt az átadási határidő a „Dublin III” rendelet 29. cikke (2) bekezdésének megfelelően 12 hónapra meghosszabbodott.
  - 4 A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél bíróság által jóváhagyott elhelyezését 2017. november 4-én idő előtt megszüntették; a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felet két nappal később elbocsátották el a kórházi kezelésből.
  - 5 2017. december 6-án a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felet Ausztriából Olaszországba történő kitoloncolás útján átadták. Az említett személy ezzel szemben határidőben keresetet nyújtott be, mivel az átadásra a „Dublin III” rendelet 29. cikke (1) bekezdése első albekezdése szerint erre irányadó hat hónapos határidő 2017. november 2-i lejárát követően került sor.
  - 6 E keresetet a Bundesverwaltungsgericht (szövetségi közigazgatási bíróság – BVwG, Ausztria) a végül a kérdést előterjesztő bíróság előtt megtámadott, 2020. február 14-i ítéletében mint megalapozatlant elutasította.
  - 7 Jogi értékelésében a BVwG (szövetségi közigazgatási bíróság) megállapította, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő félnek a BFA 2017. augusztus 12-i határozatában elrendelt kitoloncolása érvényes és végrehajtható volt. A

kitoloncolási határozatot a 2017. december 6-i kitoloncolást megelőzően nem helyezték hatályon kívül.

- 8 Kétségtelen, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél Olaszországba történő átadásának a „Dublin III” rendelet 29. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerinti hat hónapos határideje 2017. november 2-án lejárt. Ausztria azonban már ezt megelőzően tájékoztatta Olaszországot arról, hogy az átadási határidő a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél fogvatartása miatt a „Dublin III” rendelet 29. cikkének (2) bekezdése alapján meghosszabbodik. Kétségtelen, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felet nem vizsgálati fogság vagy szabadságvesztés-büntetés miatt tartották fogva. Mindazonáltal 2017. szeptember 20. és október 6. között önkéntes felvételt követően pszichiátriai kezelés alatt állt. 2017. október 6. és 17. között, valamint ezen időponttól (pusztán idő előtti elbocsátás miatt) 2017. november 4-ig egy bécsi Bezirksgericht (kerületi bíróság) határozatai alapján egy kórház pszichiátriai részlegén volt elhelyezve. 2017. november 4. és 6. között újra önkéntes kórházi kezelés alatt állt.
- 9 Azon időszak alatt, amelynek során a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél akarata ellenére, bírósági határozat alapján pszichiátriai intézetben volt elhelyezve, bíróság által elrendelt fogva tartás hatálya alatt állt. Ennek ugyanis sem az nem feltétele, hogy azt börtönben hajtsák végre, sem pedig az, hogy bűnösséget kimondó ítéleten alapuljon. Az, hogy a jelen ügyben szabadságelvonással járó intézkedés fennállását kell megállapítani, az Alapjogi Charta 6., 52. és 53. cikkéből, valamint az emberi jogok európai egyezménye (EJEE) 5. cikke (1) bekezdésének e) pontjából is levezethető, amelyekből többek között az következik, hogy adott esetben a mentális betegség a törvényes fogva tartás alapját képezheti. Ezenkívül az UBG 3. §-a kumulatív feltételként megköveteli, hogy a beteg a betegségével összefüggésben saját, illetve mások életét vagy testi épségét komolyan és súlyosan veszélyeztesse. A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél esetében az elhelyezésre saját maga és mások veszélyeztetése miatt került sor.
- 10 Az átadási határidőnek a „Dublin III” rendelet 29. cikkének (2) bekezdése szerinti meghosszabbítása szempontjából annak van meghatározó jelentősége, hogy az átadó állam akadályoztatva volt abban, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felet a felelős tagállamnak átadja, akár azért, mert megszökött, akár azért, mert – mint a jelen ügyben – az igazságszolgáltatás nem tette lehetővé, hogy az érintetthez hozzáférjen.
- 11 Olaszországot tehát jogszerűen tájékoztatták a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél fogva tartásáról. Az átadási határidő így tizenkét hónapra, azaz 2018. május 2-ig meghosszabbodott. Az átadási határidő ezért a kitoloncolás időpontjában még nem járt le. A jogszerű kitoloncolás további feltételei is teljesültek.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

- 12 A jelen ügyben azt kell tisztázni, hogy 2017. december 6-án jogszerűen került-e sor a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél Olaszországba történő kitoloncolására (átadására), amely attól a kérdéstől függ, hogy az említett intézkedést a „Dublin III” rendelet 29. cikke szerinti jogi helyzetre tekintettel határidőben tették-e meg.
- 13 Az Európai Unió Bírósága a 2017. október 25-i Shiri ítéletben (C-201/16, ECLI:EU:C:2017:805) ugyanis ebben az összefüggésben megállapította, hogy magából e rendelkezés szövegéből kitűnik, hogy a határidő-túllépés „*ipso iure*” a felelősség megkereső tagállamra való átszállását idézi elő, anélkül, hogy ezt az áthárulást a felelős tagállam részéről bármilyen válasznak rendelné alá (30. pont). Ha a kérelmezőt a megkereső tagállam az átadási határidő lejárta előtt nem adja át a felelős tagállamnak, az a felelősségnek a megkereső tagállamra való *ipso iure* áthárulását vonja maga után (39. pont), amelynek során az átadási határidő az átadásra vonatkozó határozat meghozatalát követően is lejárhat (42. pont). E tekintetben a megkereső tagállam hatáskörrel rendelkező hatóságai ilyen helyzetben nem adhatják át az érintett személyt egy másik tagállamnak, éppen ellenkezőleg, kötelesek hivatalból meghozni az első tagállam felelősségének elismeréséhez és az e személy által benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem késedelem nélküli megvizsgálásának megkezdéséhez szükséges rendelkezéseket (43. pont).
- 14 Az átvétel iránti megkeresés 2017. március 1-jei benyújtása a jelen ügyben elindította a „Dublin III” rendelet 22. cikkének (1) bekezdése szerinti, a megkeresett tagállam (Olaszország) válaszára nyitva álló két hónapos határidőt. Mivel az eljárni jogosult olasz hatóságok a hivatkozott határidőn belül nem válaszoltak az átvétel iránti megkeresésre, a határidő lejártakor a „Dublin III” rendelet 22. cikkének (7) bekezdése szerinti, a beleegyezésre vonatkozó vélelem következtében (hallgatólagos elfogadás) az Olasz Köztársaság lett felelős. Ez az időpont szintén olyannak bizonyul – mivel felfüggesztő hatályú jogorvoslatra semmikor nem került sor –, amely elindítja a „Dublin III” rendelet 29. cikke (1) bekezdésének első albekezdése szerinti, hat hónapos határidőt. 2017. május 2-án kétségtelenül ez volt a helyzet, így a hivatkozott átadási határidő 2017. november 2-án lejárt.
- 15 A „Dublin III” rendelet 29. cikke (2) bekezdésének második mondata ugyanakkor előírja, hogy „e határidő legfeljebb egyéves időtartamra meghosszabbítható”, ha az átadásra az érintett személy szabadságvesztése miatt nem kerülhetett sor.
- 16 Az átadási határidő e rendelkezés szerinti meghosszabbításához elegendő, ha a megkereső tagállam a hat hónapos átadási határidő lejárta előtt tájékoztatja a felelős tagállamot az érintett személy szabadságvesztéséről, megjelölve egyúttal az új átadási határidőt (lásd ebben az értelemben: 2019. március 19-i Abubacarr Jawo ítélet, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, 75. pont).

- 17 A felülvizsgálati kérelemben kifejtett érvelés arra irányul, hogy az Olaszországba történő, 2017. december 6-i kitoloncolás (átadás) időpontjában az átadási határidő már lejárt. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint annak megállapításához, hogy ezt a felfogást kell-e követni, tisztázandó, hogy a „szabadságvesztésnek” a „Dublin III” rendelet 29. cikke (2) bekezdésének második mondata szerinti fogalmába bele kell-e érteni az érintett személy pszichés megbetegedés miatti, valamely kórház pszichiátriai részlegén akarata ellenére vagy beleegyezése hiányában történő, bíróság által jogszerűnek nyilvánított elhelyezését.
- 18 Ezt a következtetést az a körülmény is megerősíti, hogy ilyen elhelyezés esetén az érintett személy akaratától független, bíróság által engedélyezett szabadságelvonásról van szó, amely a természeténél fogva – legalábbis végeredményben – ellehetetleníti, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóság az átadás céljából ugyanúgy hozzáférjen az érintett személyhez, mint például egy büntetőeljárásban bíróság által elrendelt szabadságvesztés (vizsgálati fogság, szabadságvesztés-büntetés) esetén.
- 19 A Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Ausztria) álláspontja szerint azonban az iménti következtetéssel szemben érvként hozható fel többek között, hogy az UbG 8. és azt követő §-ai értelmében vett „kérelem nélküli elhelyezés” elsődlegesen olyan orvosi intézkedés, amelyet a bíróság „pusztán” jogszerűnek nyilvánított. Úgy tűnik, hogy a „szabadságvesztés” (vö. az angol nyelvi változatban: „imprisonment”, illetve a francia változatban: „emprisonnement”) fogalma nem (feltétlenül) terjed ki az ilyen esetekre.
- 20 Figyelembe kell ugyanakkor venni, hogy éppen a felelős tagállamba történő átadást leginkább akadályozó súlyos betegségek (amelyeket tehát sok esetben – ahogy a jelen ügyben is történt – például orvosi kísérettel, akár más feltételek mellett engednek) nem tudják megalapozni az átadási határidőnek a „Dublin III” rendelet 29. cikkének (2) bekezdése szerinti meghosszabbítását. Amennyiben az érintett személy egészségi állapota nem teszi lehetővé, hogy őt a megkereső tagállam a „Dublin III” rendelet 29. cikke (1) bekezdésének első albekezdésében előírt hat hónapos határidő lejárta előtt átadja, akkor a felelős tagállam a 29. cikk (2) bekezdése alapján többé már nem köteles őt átvenni, és a felelősség átszáll a megkereső tagállamra (lásd ebben az értelemben: a 2017. február 16-i C.K. és társai ítéletet, C-578/16, ECLI:EU:C:2017:127, 89. pont).
- 21 A valamely kórház pszichiátriai részlegén való őrizet tehát nem tekinthető „szabadságvesztésnek”, és ezért nem értékelhető másként, mint egy az utazási képességet kizáró egyéb kórházi tartózkodás.
- 22 Ha azonban az Európai Unió Bírósága arra a következtetésre jutna, hogy a valamely kórház pszichiátriai részlegén történő őrizet a „Dublin III” rendelet 29. cikke (2) bekezdésének második mondata értelmében vett „szabadságvesztésnek” minősül, akkor a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság) álláspontja szerint azt a kérdést is tisztázni kellene, hogy

konkrétan milyen mértékben kerülhet sor az átadási határidő meghosszabbítására. E tekintetben a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság) abból indul ki, hogy az érintett e határidő téves kiszámítására is hivatkozhat.

- 23 A szóban forgó szabály szövege alapján okozati összefüggésnek kell fennállnia a „szabadságvesztés” és az átadási határidő be nem tartása között, és ebben az esetben a határidő „legfeljebb egyéves időtartamra” hosszabbítható meg. A „legfeljebb” kifejezés használatából látszólag az következik, hogy nem mindig az egyéves határidő irányadó.
- 24 Ez arra utal, hogy az átadási határidő meghosszabbításának időtartamát a konkrét eset körülményeitől kell függővé tenni, amelynek során a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság) álláspontja szerint elsősorban vagy a „szabadságvesztés” tényleges tartama (a jelen ügyben: a 2017. október 6-tól november 4-ig tartó 30 nap), vagy a „szabadságvesztésnek” a megkeresett tagállam végrehajtási rendelet 9. cikkének (2) bekezdése szerinti értesítése időpontjában vélelmezhető tartama (a jelen ügyben: a 2017. október 6-tól november 17-ig tartó 43 nap) jöhet szóba, esetleg mindig hozzászámítva ezekhez az átadás újbóli megszervezéséhez szükséges, arányos időtartamot. Ez utóbbi határidő megállapítására a végrehajtási rendelet 9. cikkének (1a) bekezdésében megjelölt legfeljebb kéthetes határidő lehet irányadó.
- 25 A már hivatkozott Abubacarr Jawo ítélet (C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218) 75. pontjában az Európai Unió Bírósága – arra az esetre, ha az érintett személy megszökött – megállapította, hogy a „Dublin III” rendelet 29. cikke (2) bekezdésének második mondatát úgy kell értelmezni, hogy az átadási határidő legfeljebb tizennyolc hónapra való meghosszabbításához elegendő, ha a megkereső tagállam a hat hónapos átadási határidő lejárta előtt tájékoztatja a felelős tagállamot arról, hogy az érintett személy megszökött, és ezzel egyidejűleg új átadási határidőt jelöl meg.
- 26 Ezt – az Európai Unió Bírósága által ebben az összefüggésben felhozott gyakorlati problémákra figyelemmel – úgy lehet értelmezni, hogy abban az esetben, ha az érintett személy megszökök, a megkereső tagállam „szabadon” határozhatja meg – adott esetben a maximális 18 hónapos mértékben – az új átadási határidőt. Adott esetben nem zárható ki ennek a „szabadságvesztés” esetére való értelemszerű áttünetése. Mindazonáltal a „Dublin III” rendelet 29. cikke (2) bekezdésének második mondata a „szabadságvesztéshez” kapcsolódó határidő-hosszabbítást ahhoz köti, hogy az átadásra az érintett személy szabadságvesztése „miatt” ne kerülhessen sor, míg a határidő legfeljebb 18 hónapra történő meghosszabbítása a normaszöveg alapján csak azt feltételezi, hogy az érintett személy „megszökök” (és a szökés időtartama általában egyáltalán nem is látható előre).
- 27 A szabadságvesztéssel kapcsolatos határidőhosszabbításra vonatkozó eltérő megfogalmazás a fentebb (a 23. és a 24. pontban) bemutatott megfontolásokhoz vezet vissza, ahol az említett okozati összefüggés mellett szól, hogy a „szabadságvesztés” tényleges időtartamát kell irányadónak tekinteni, míg a felelős

tagállamnak a végrehajtási rendelet 9. cikkének (2) bekezdése alapján minden esetben szükséges tájékoztatására tekintettel a „szabadságvesztésnek” a tájékoztatás időpontjában becsülhető teljes időtartama is releváns lehet.

- 28 Mindenesetre – az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén – a Verwaltungsgerichtshof (legfelsőbb közigazgatási bíróság) határozathozatalához elengedhetetlen a második kérdésben felvetett probléma tisztázása, amelynek kapcsán az uniós jog helyes alkalmazása nem tűnik annyira egyértelműnek, hogy az minden észszerű kétséget kizár. Ezért a bevezetőben megfogalmazott kérdéseket az EUMSZ 267. cikk alapján kérelemmel előzetes döntéshozatalra előterjesztjük.

MUNKADOKUMENTUM